

Gunther Geltinger

Odlomek iz romana

Preden začne snežiti, tišina postane gibljiva. Nebo razkroji oblake, ugasi obzorje in samo vrane na polju so še vidne v belem, zadnje črtice, kmalu jih pogoltne. Nad njimi mrč naredi drugo plast, vanjo segajo breze, obdane z ivjem, bežne fine oblike hladu in svetlobe. Potem se veter poleže. Nekje iz barjanskega gozda še kaj zašelesti, drugje zapoklja mrtva veja onkraj jarka, za katerim, se zdi, vse poneha, otroške igre, poletne obljube, jesen s svojimi trhlimi šumi, tod in onstran umolkli odmevi pod tankim slojem ledu, ki čez noč prekrije vodo, in v njej rahel kлокot, dviganje mehurčkov proti površini, drobcena, votla kroglica pod ledom, oči zime. Slednjič srepenje mehurčkov v slepo nebo, vrišč vrane, ki s koščkom mrhovine v kljunu bušne iz ločja, zamah njenih kril, črna sled na snežnih oblakih, nato pa nič več, samo še tišina, ki počasi, počasi pada z neba.

Takšen spomin imam danes: barje po prvih dneh zmrzali, mir pred snežnim viharjem, takrat, ko so odpeljali Margo, pod vrtečo se lučjo, ki je še dolgo brlela skozi temo, modro in nemo. Videti je bilo, da ni bilo potrebno še enkrat prižgati sirene, kajti na podeželski cesti sredi noči poti ni oviralo nobeno vozilo, v Fenndorfu se po deseti zvečer nihče nikamor ni vozil. Spravili so jo stran, tiho, diskretno, skoraj skrivoma, kot da bi se je sramovali celo reševalci. Eden jo je do vratu pokrtil s sivo volneno odejo. Točno se spomnim rdečih zaščitnih oblek s srebrnimi odsevnimi trakovi, ki so se iskrili v salvah svetlobe, več kot le tisti trenutek in vse naslednje dni in noči so bili svetilniki v mojih sanjah, v katerih je Marga spet sedela v skednju, slikala ali vsaj skušala slikati. Ali pa je kljub vsemu samo nekje ždela, nekam strmela ali se nalivala, dokler se ni v kot odkotalila še zadnja steklenica, skupaj z izgubljeno tableto, in dokler se ni belo platno pred njenimi očmi začelo kriviti in v kosmih razpadati, sneg, ki spusti z verige vihar. Toda, ali ni res, da me veter, ki se je v tisti noči spet okrepil, danes pretresa mnogo močnejše, kot pa sem čutil tedaj?

V nekem trenutku je modra luč v daljavi nehala utripati in zamrla. Zbrani vaščani so se vrnili v hiše in njihovi v kapuce skriti obrazi so se še enkrat ozrli za mano, jaz pa sem moral pogledati v tla, v gola stopala pod robom pižame, ki so se že navzela barve in občutka, kot bi bila iz ledu. Ob meni je stala samo še

Doris Felber. Danes se mi teta zdi manjša in bolj upognjena, kot jo je takrat videl fantek: bil sem bojazljiv otrok in zdela se mi je velikanska in strašna, čeprav je bila stara komaj štirideset let, se je že razlezla kot starka in v njeni zamašeni jutranjici in v copatih iz filca, v katerih je planila iz hiše, ko sem udrihal po vratih.

Še bolj se mi je približala, mi prijela glavo in jo stisnila pod pazduhe z vonjem po drožeh, kot da v snežni skorji na listju ne bi smel videti sledi avtomobilskih gum, nosil, ki so jih nesli iz hiše, Marginih od bruhanja zlepljenih ust in cevke dihalnega aparata v njih, prizor kot drobec razbite sreče, ki se mi je že zadrl globoko v telo ter tam začel moriti vse naokrog, kajti najpozneje to noč se je v meni porodil dolgotrajni, morda doživljenjski hlad, če je hlad sploh opis občutja, v katerem sem odtlej otrpel.

Zmrzal je vsekakor prišla zgodaj, takoj po viharjih, ki so zvečine nekje okrog dneva reformacije z dreves pometli še zadnje listke, listke, tako porozne, da so se na tleh zdrobili, jaz pa sem zaslišal tisti zvok, potegnil glavo iz tetinega objema in zagledal njen od strahu ali prikritega zadovoljstva skremženi obraz pred modrikastim sijem na obzorju, ki ni in ni ugasnil in ki je morda bil že prvi svit, ujet v vejevje pašnika, ki se je hip poprej še zibalo v vetru in odmetavalo zadnje liste, zdaj pa gole veje molelo v zrak, kot da drevo z višin vleče k sebi tišino, da bi se obleklo; in res: Začelo je snežiti.

Danes so vse to le nejasni obrisi, omahljive poteze na skici za sliko, ki jo moram zdajle končati, a ne vem, kam naj pelje in zakaj jo moram do konca naslikati prav jaz. Morda jo je prva slikala Marga. V tisti njej lastni tehniki, ki nikdar ni dopustila konkretne oblike in le redko nedvoumne barve. Takoj, ko se je na platnu začelo izrisovati kaj določnega ali ko se je eden njenih lastnoročno zamešanih pigmentov s kakšnim drugim zmešal v barvo, ki bi jo prepoznavali otroci tod okoli – na primer v rumeno barvo kalužnice ali škrlat malinovordečega kamenjaka – je Marga z gobico potegnila čez platno ali brž nanesla še en sloj, ki je pravkar prepoznano odstranil.

Spomnim se, kako sem včasih postal nestrpen ali celo jezen, ko sem jo gledal, kako slika, medtem pa se pretvarjal, da se igram v nastlani ropotiji: bila je kot čarovnica, ki mi je molela pod nos igračko, potem pa mi v trenutku, ko sem jo hotel prijeti, pomežiknila, igračo pa skrila v rokav. Tako kot s slikami je ravnala tudi z mano, z vsemi mojimi prepričanji: še prejšnji večer je kljub mrazu v negližeju stala na balkonu in kadila, jaz pa pred njo s koprenastimi glavicami

belega munca v laseh in v ustih, kajti moja pantomima starčka, torej to, da sem oprt na dežnik in z belimi kosmi brkov na ustnicah šepal pred njo sem in tja, ji je doslej še vedno izvabilo nasmešek. Če ne bi bilo tebe, je rekla, bi pod vse to potegnila črto, jaz pa sem jezno skomignil; vse ni bila nobena prava barva, enako kot črna in bela, vse skupaj ni bilo nič, prazno, kot so pogosto prazne njene slike, prazne ali pa zamuljene od raznih mešanic, v katere so se na koncu pogreznile.

Mogoče je res imela v mislih točno to: svoj boj s slikanjem, ki ji je, kot je bilo videti, v resnici pomenil vse na svetu, ali pa delo v Hamburški galeriji, kamor ni več hodila, ker je, kot je rekla, bila na bolniški, čeprav se meni sploh ni zdela bolna, ne tako, kot da bi imela gripo. Šele dosti pozneje mi je bilo namenjeno izvedeti, kaj je ta bolezen v resnici bila, in tudi, da za kaj takega sploh ne dobiš bolniške, vsaj takrat še ne. Takrat sem še mislil, da se mogoče hoče odvaditi kajenja, ker je v tistem trenutku z gnusom gledala cigareto in jo ugasnila, ampak take izjave sem že poznal: od jutri ne bom več, potem pa cak, naslednji čik. Mogoče so se ji upirala gospodinjska dela, večni sledovi zobne kreme v umivalniku in to, da je zame morala kuhati, in pri tem v zadnjih tednih nisva več jedla nobenega krompirjevega golaža več, niti krompirja v oblicah, samo še kruh z maslom, z veliko cimeta. To ji je še vedno teknilo. Pomislil sem na vse, samo na to ne: nisem pomislil na modre luči, na reševalce, kozlanje v moji postelji, ki je še tedne zatem smrdelo iz jogija, in mi spreminjalo noči v kisle puščave, polne pomrlega življenja, kot barje.

Tisti večer sem si z zgornje ustnice kljub vsemu zdolgočasen odpihnil kosme munca; iz ust ji je smrdelo, tudi redno čiščenje zob ji je bilo v nadlego. Našobila je ustnici in izdihnila težko sapo, ali pa je to bil že njen zadnji zdihljaj, smrtno hropenje, po katerem naj bi opazil, kako odveč ji je postalo vse v življenju: slikanje, garanje v Hamburgu in to, da od obojega ni bilo nobene koristi, pa vaške babnice s srepimi pogledi in čenčami, pa podirajoča se hiša, večno nepopoln otrok v njej, ki jo ves čas cuka za krilo, ta govorni pohabljenec, ki ga je v tem trenutku zgrabila za laket in rekla: ampak ti pač obstajaš. Stavek, v enaki meri tolažba in obtožba, in ker spet nisem točno vedel, kako je to mislila, sem pač še naprej igral Starca, torej oponašajoč dedka brez zobne proteze, z vsesanimi ustnicami in zabebljal: z osemdesetimi se me rešiš, in pri tem sploh nisem jecljal, za trenutek pa celo mislil, da so za vso to zagato z govorom morda krivi tudi moji zobje, ki so bili takrat kar divje nametani po ustni votlini.

In potem se je vendarle še nasmejala, naslednji dan napela na okvir novo platno, skuhala krompirjev golaž, celo s klobasicami, in kot vedno s cigareto v roki hodila po dvorišču, potem pa dva dni pozneje s škatlico Vesparaxa in kaj vem česa vse v sebi prišla k meni v posteljo. Kako se je opotekala, čudno bleda, kakšen izraz je imela v poltemi, kot bi bila blazna, kako se je krčevito oprijemala s prsti, smrdečimi po čikih in terpentinu, kako mi je vsa slinasta, skoraj že pobruhana rekla Tako zelo te imam rada!, preden je omahnila, česar pa že nisem več slišal, ker sem verjetno v naslednjem hipu zaspal. Potem v nekem trenutku pod odejo sunek, njeno telo, zverženo v krču, stokanje, za katerega se mi je zdelo, da ga slišim v sanjah, bolj nekakšno brbotanje, kot da se še zadnjič potaplja v ribniku, po katerem je včasih tako rada plavala. Naenkrat na vzglavniku slap kozljanja, moja panika, vsepovsod dlani, njene roke zdaj mlahave, kot brez kosti, oči zaprte, tudi ko jo stresam in tresem, in celo po zaušnici, ki je zadonela po sobi, so njene beločnice pod posteljico vek ostale bele; prvič v življenju sem udaril lastno mater, in kar takoj v obraz.

Trenutki, ko nisem vedel, kaj naj storim. Nepopisen strah, ki se je kot ogenj dvigal iz trebuha skozi goltanec in se ob sencih strjeval v led, krč v tresavici ali mrzlica, dokler si nisem zaželel samo še spati. Potem pa kljub temu dol, na telefon. Tutu v tišini, črna luknja, ki je žrla vse okrog, torej odložim slušalko, saj tako ali tako ne bi mogel izdaviti niti besede. Namesto tega tja čez na Felberjevo kmetijo, bosih nog, kamenčki, ki se zadirajo v podplate, zbodljaji skoraj zunaj telesa, že takrat nekakšna fantomska bolečina. Opotekanje, še več kamenčkov in nekako v tolažbo predstava o krvni sledi po podeskanem nasipu sredi resave, ampak tudi to se je mogoče šele pozneje, z leti, dodatno pojavilo. Tema med traktorji je bila skoraj tekoča, v njej pa kepa, pes na verigi, ki ni lajal, samo utrujeno rožljaj z železom, ker je bil že takrat gluhi ali pa me je prepoznal. Cela večnost, dokler ni končno nekdo odprl vrat. Andreas je bil, najstarejši sin pri Felberjih, z od blazine poležanimi lasmi. Jecljanje, teptanje v tla, tišina. Razdraženo me je gledal, se obrnil in zaklical: Mat!

Tudi pred Doris nisem spravil iz sebe besede, vendar je v mojih očeh očitno nekaj zagledala; kljub svoji obilni postavi in krmežljivosti od spanja je na lepem postala urna kot veverica. Ogrnila si je jutranjico, pobrskala po nekem predalu, iščoč ključke ali morda žepno svetilko, ampak kaj ji bo žepna svetilka, nasip je bil sicer temen, pa vendar njeno lastno zemljišče, ki ga je že tolikokrat prehodila. V tistem trenutku se je hlastno obrnila, me stresla in kriknila: Fant!, samo to, in nezadržno je zadonelo skozi vežo; in na stopnicah se je pojavil stric Karl.

Noč potem bolj mrzla kot še pred nekaj minutami. Spet nazaj k hiši, mlaskanje Dorisinih copat, tihe kletvice, morda pod peto kak kamenček. Ustavila se je, se sklonila, se dvignila in zdaj vendarle žepna svetilka. Snop svetlobe se je plazil po makadamu, begavo, sitno, kot da ne bi hotel kazati poti. Ko je v grmu nekaj počilo, je trznil stran, čez jarek, in se izgubil v barju. Začelo me je tresti. V veži je s telefona bingljala slušalka, prepričan sem bil, da sem jo odložil, upal sem, da se ji je vrnila zavest in da je sama poklicala prvo pomoč. Ampak ona je še vedno ležala na trebuhu v moji postelji, z obrazom na vzglavniku, obrnjena proti meni, speča, kot vedno. In pred tem, kot steklena stena med njo in fantom, smrad po kozlanju, otrok spi, smrt. Doris je treščila nazaj in zavpila: O Bog, Marga!, jezna, kot da je vse to že pričakovala. Planila je k postelji, jo dvignila, glava je omahnila naprej, Doris jo je prijela za brado in ji z obraza pogladila lase. Njene dlani na Marginem srcu, na zapestju, trenutki zadrževanja diha v tišini, nato vzklik: Utrip!

Ne vem več, kje sem v tistem hipu stal – še na hodniku, med podboji ali že ob postelji? Za nekaj časa fanta v teh prizorih sploh ni, kot da bi zdrsnil v časovno luknjo, skozi pahljačo svojih pogledov v notranjost lastne glave: in tam hiša, v pogledu z barja zdaj svetlo razsvetljena, nazobčan zatrep, sajasti klinker in čezenj pege luči, skoraj kot ogenj v noči brez lune, zvaljana k tlom od težkih snežnih oblakov. Na robovih prizora, tam, kjer se začinja cefrati in prehajati v naslednjega, začne padati babje pšeno. Dorisin glas se sliši skozi odprta vrata v hišo, kot senčna silhueta stoje sredi veže v telefon večkrat zavpije naslov; trikrat ali štirikrat ponovi opis poti do hiše v Fenndorfu, ki jo na koncu opiše kot *zadnjo stavbo za hlevi*; uradno je ob nasipu obstajala samo številka dve, prašičja farma, za njo pa samo še barje.

Ko se je vrnila v prvo nadstropje, je bila videti mirnejša. Obstala je med podboji, negibna, skoraj v strahospoštovanju, tako kot se kdaj za trenutek na kakšnem hribu ali stolpu zatopiš v nenadejan osupljiv razgled. Samo prsi so ji kipele in kipele; videti je bilo, kot da samo še vdihava, sploh ne več izdihava. In potem se v prizoru spet znajde tudi fantek, stoji pred vrati v Margino spalnico, ki jih je priprl, ker na postelji leži odprta škatlica Vesparaxa. Doris ga odrine, sunkoma odpre vrata in reče: Ojoj! Med prsti ji zašumi tanek celofanski ovoj, navodila za uporabo, preberi, nimam s sabo očal, reče in fantku v roko stisne papirček. Strmel sem v drobno pisavo, ki mi je plesala pred očmi, odprl usta, vonj iz njih sladkast kot zjutraj ob sedmih, ko me je Marga prebujala in me poljubila na čelo še s kančkom zadnjih sanj.

V mojem grlu pa ni bilo zamaška besed in niti jecljanja, samo jezik je drezal v vrzel med zobmi, ko sem pod naslovom *Področja uporabe* prebiral razloge, zakaj je Marga vsemu hotela narediti konec, in naravnost odleglo mi je, da tam ni bilo natisnjeno moje ime ali pa kakšna akutna alergija na krompirjev golaž, toda tudi to je bolj domislica današnjega časa kot pa resnična misel otroka, bolj nemočen poskus osvetlitve predora molčečnosti in strahu. Povej že! je vzkliknila Doris in mi listek iztrgala iz rok. Zazrla se je vanj, potem pa si me pritisnila v maščevje in zavzdihnila: Ubožec moj mali, stavek, ki bi ga smela izreči samo Marga. In takoj, ko Marge ni več, ji ga že izmakne teta.

Stekla je nazaj v sobo in Margo mukoma obrnila na bok. Zamenjala je blazini, jo pokrila z odejo in odšla v kopalnico. Slišal sem, kako je zašumela voda in med šumenjem še enkrat Ojoj!, pomislil sem na sledove zobne kreme in da Doris česa takšnega pri sebi doma nikoli ne bi trpela. Vrnila se je z vedrom in začela brisati tla. Potem fantka spet nekaj časa ne vidim. V spominu vidim samo leseno uro na steni, na katero je Marga naslikala glavo malinovordečega kamenjaka, kačjega pastirja, kazala je pol osmih, sedem osemindvajset, če sem natančen, od nekega jesenskega dne, ko so se kazalci na mehurjastih sestavljenih očesih očitno ustavili. Marga je nameravala iz mesta prinesti baterije, vendar se od takrat v mesto ni več odpeljala. Odkar se čas v moji sobi ni več premikal, je bilo vse drugače: dnevi krajši, sonce redko, noči neskončne, ker zjutraj nisva več odhajala k ribniku in sva vse dopoldne prespala. Ni več spala v moji postelji, temveč v svoji sobi na nasprotni strani hodnika, za zaprtimi vrati, in soba je dobila zatohel duh. Jaz pa sem divjal v učilnico šele ob zvonjenju za konec odmorov. Kazensko naložene dodatne domače naloge, prva nezadostna v spisu, ker mi nihče od sošolcev ni dal lista z nalogo in sem zgrešil temo. Učitelj nemškega jezika, Grumbach, mi je zaradi lenarjenja pisal grajo za grajo, ki jih Marga nikdar ni podpisala, pa tudi šolskih testov ne, storila je samo to, da se je zadržala: *Jaz za vsak drek nisem imela mame*. Nato ravnateljstvo povabilo, ki se mu ni odzvala. V nekem predalu sem našel staro budilko na navijanje, zvonila je hladno in predirljivo. Pogrešal sem Margine ustnice na čelu, njen šepet, lase, ki so mi padali po licih in me s ščegetanjem zbujali v dan. Toda ko sem se prestrašen zbujal, je vame bolščal samo kamenjak, kačji pastir s krvavo rdečo glavo.

Ker mi je tudi barje kazalo drugi, odklonilen obraz, sem takrat, tistega poznega oktobra, veliko preždel v špranji, skrivnem prostorčku med posteljo in zidom. Pred spanjem sem stlačil noter svojega tička in se s stisnjenimi zobmi izpršil

tjakaj. Toda zdaj je tudi špranja postala drugačna, širša, dolgočasnejša, ne več ozko grlo v nepojmljive globine, samo razpoka, ki se je počasi odpirala proti spodnjemu delu postelje, grob prahu, pajkov, zasušenih smrkcljev, otroških ugank. Moj pršec velikokrat ni izginil, nakopičil se je na izboklinicah grobe tapete in stekel po robu postelje, še preden sem se do konca iztresel. Kdo ve, ali je barje s spodnje strani ugovarjalo?

Zunaj je dolgo deževje dvigovalo vodo, iz jarkov je silila na polja, klokotala pod koraki, na vsakem koraku prežala. Ribnik je bil kot nabrekel, bula kovinskega leska med barjanskimi izboklinami šotnega mahu, munec je bil poležan, jelše do prvega obraza v lubju pod vodo. Odplaknjeni nasip v resavi so brž z deskami pritrdili nazaj k vasi, s provizoričnimi mostički iz gradbenih plohov, ki jih je Karl Felber položil na zemljo, da se traktor ne bi pregloboko zadiral v blato. Šolska pot se je kot lužasta proga vila v vas, potem pa postala kalno jezerce, ki se je zlagoma zajedalo proti hiši. Nekega dne je mlakuža zalila klet in potem se je zamašilo stranišče, mojih kakcev ni več požiralo in napiti koščki so plavali v školjki. Tega me je bilo sram in sklenil sem veliko potrebo opravljati v šoli, ostalo pa za skedenjem, kjer je dež spiral in spiral zemljo. Kdaj se je kje posrala Marga, ne vem, mogoče glede na tistih nekaj grižljajčkov, ki jih je še pojedla, sploh ni. Zdaj je začela dimiti celo že pri kosilu, v eni roki je držala žlico, v drugi čik, ampak saj to je počela tudi že prej, kadar je bila od dolgotrajnega buljenja v platno in črtkanja kot zadeta ali pa ko se ji je mudilo nazaj v njen svet: v skedenj ali v Hamburg. Včasih se je zmotila in zamenjala pribor s cigareto; smešno je bilo videti, kako je našobila ustnice, potem pa je namesto filtra k ustom zanesla žlico ali pa si med zobe potisnila čik; smejal sem se ji, si v nosnico zavrtal nožev ročaj in rekel: oku-šno. Tvoja mati se spreminja v debila, je zabebljala in naredila spako, kot da je norica. Zasmejala sva se in se krmila naprej.

Pravzaprav je bilo vse tako kot vedno, ampak imel sem občutek, da se je prav ta *Vedno* zdaj na neki meni nerazumljivi način spremenil. V vsaki Margini kretnji, ki sem jih dobro poznal, v vseh njenih tolikokrat slišanih šalah, ki sem se jim smejal, ker sem se jim vedno smejal, je že prežal občutek, da je zadnjič. Toda tega se takrat še nisem zavedal, danes pa to lahko samo še trdim. Fantkovi občutki so se že zdavnaj pogreznili na dno barja, konec mojega otroštva je ena sama zmešnjava raztopljenih oljnih barv in snega. Toda kam s temi prizori, obsedenostjo s spomini? Kam z materjo, z njenimi pokozlanimi usti, z ledenim poljubom, ki mi ga v sanjah daje na veke? Mogoče pa sem jo za nazaj sam

spravil iz mojega življenja, sem jo moral spraviti stran, da sem lahko nekako živel naprej. Ali pa jo je v umobolnico dal zapreti Karl Felber? In jo mogoče celo zastrupil, da se je končno lahko rešil te stare bajte in zmešane svakinje v njej, kužnega izmečka skupne preteklosti? Danes so na nasipu sredi resave nanizani cevasti hlevi za pitance iz Nizozemske, o katerih je takrat tolikokrat govoril.

In res se je naenkrat pojavil na hodniku. Na sebi je imel kapo s ščitnikom in pulover z norveškim vzorcem, čez pulover pa kombinezon, kot da bi hotel v hlev. Podobo hudobnega soseda, ki tekmeču v vodnjak skrivaj natrese podganjega strupa, so motili samo umazani natikači na njegovih nogah. In tudi njemu se je videlo, da ga je dogodek vrgel iz postelje. Doris, ki je nazaj v kopalnico tovorila vedro, je zaprl pot. Kaj pa ji je? Pomignil je proti sobi. Tole je požrla, je rekla Doris in mu vrgla škatlico tablet. Stric je škatlico bežno pogledal, potem pa pokazal name: njegovemu očetu sem takrat že takoj povedal, da baba ni kaj prida. Doris se je pred njim visoko vzravnala. Iz vedra je pljusnila voda. Nato sta oba popolnoma obvladovala prizor, bila sta skoraj nadnaravno velika, dva upadla, od izčrpanosti in vprašanj skažena obraza, njuni mastni, na Karlovih licih kozavi koži, zmršeni, na Dorisinih sencih že osiveli lasje. Rekel si, da naj gre k hudiču, je zasikala, tvoj brat pa z njo! in Doris živčno zamahne proti robu prizora, napol naprej, napol kvišku, v namišljeno nebo. Potem je naenkrat ni več in Karl je sam. Sloni na podboju in malo klecne v kolenih. V kopalnici zdaj grgranje straniščne školjke, enkrat, potem pa, čez nekaj trenutkov, še drugič; v odtok in ven, na barje, mamino kozlanje in kužno sorodstvo. Ampak stranišče, pomisli fantek v kotu, stranišče je zamašeno. In v mislih vidi, kako izbljuvki pljusknejo čez rob školjke, črna voda v jarkih pa v notranjost hiše.

Čudno, da se mi je od vseh prizorov, ki jih tukaj obujam, najrazločneje vtisnilo v spomin prav to kozlanje. K podobi moje mame, katere se še vedno oklepam, bruhanje nikakor ne sodi. Celo na parah je ležala v eni tistih svilenih cunjic, ki ničesar ne zakrivajo. Volneno odejo bi prav gotovo občutila kot žalitev. Ko je šla na toaleta, je zmeraj prižigala vžigalice, vsak dan se je kopala in pudrala, vedno je vihala nos nad kravjaki in se jih na daleč izogibala, potem pa tole. Kateri otrok pa je že kdaj videl mamo, da je kozlala? Mame bruhajo skrivaj, če sploh. Nobena mama nima želje, da bi v otrokovem spominu plavala v vsebini svojega želodca, in Doris kot vzorna gospodinja je vse bliskovito očedila.

Ko se je vrnila z brisačo v roki, je molče odšla mimo Karla. Črva je imela v glavi! se je zadrl za njo, in to od samega začetka! Doris je brisala steber postelje in Margina usta, potem pa je tlesknila po zraku z brisačo, da je zažvižgalo: Drž že enkrat gobec, rit stara! Karl je planil naprej, jo zasukal, Ti! je zavpil, z mano ne boš tako govorila! Doris je držala cunjo proti njemu kot orožje. A da ne? se mu je posmehovala, ampak *njena rit* – je namignila proti postelji – ti je pa dišala, kaj! Iztrgala se mu je, se za hip opotekla, nato pa odšla.

Potem fantek. Iz nekega kota se spotika proti postelji, točno Karlu v roke. Mamica! zakliče in se zvija v stričevi šapah. Krepko telo se ziba pod udarci, ki jih odbije trebuh, brcami, ki se iztečejo v prazno, krikom, ki se uduši v veliki dlani. Na koncu zaušnica, ki ji sledi hipna črnina, kot da bi na tem mestu filmu kdo kaj skušal odvzeti ali dodati. Ne boš zdaj tepel še njega! je zavpila Doris, me povlekla od Karla in si me prižela k halji. Vonj po drožeh, črna, migotava slika, Karlovo pihanje v njej za nekaj sekund, četr minute mogoče, ko sem mislil na to, da bom naslednje jutro moral poklicati strogo galeristko in ji povedati, da bo Marga bolna dlje časa, spet da bo bolna, še vedno bolna, ta predstava mi je zadrnila grlo; me je tako davila misel na to, da jo bom moral poklicati, saj sem po telefonu grozno jecljal, ali pa to, da bi se moral odločiti, ali naj lažem ali povem po pravici? Med tema dvema možnostma zdaj ni bilo videti še kakšne tretje, nobene možnosti, da bi spremenil tok dogodkov, da se to ne bi dogodilo; samo še prizor črnine v tetinem oprsju, ki me bo zdaj peljala v svojo hišo, kjer bom moral žvečiti žolco in Martinu, Thorstnu in Andreasu biti nov brat, ki ga bodo, ko se bodo igrali kavboje, ustrelili v hrbet, in dlje kot me je Doris božala po glavi, neznosnejša je bila moja želja po Marginem kolaču iz umešanega testa, po cimetovi skorji, po cimetu nasploh, cimet bi rad goltal do konca svojih dni, tako kot Marga skuto, kruh z maslom, bi si ga poprašil na kazalec, ja, in celo krompir v oblicah bi povaljal v cimetu in če bi nama kdaj pošel še denar za krompir, bi z zobmi s slastjo zmlal tudi posodico s cimedom, storil vse, da bi odprla oči, mi pomežiknila in rekla: Dobro jutro, srček, greva k ribniku?

Namesto tega pa, ko Doris fantka končno izpusti, tatitatitati v daljavi, ali pa tudi brez sirene, sploh brez zvokov, samo pred oknom snežni vihar in možje v rdečem, ki hipoma stojijo v sobi. Morda že na poti sem niso vozili z vklopljeno sireno, samo z modro lučjo, iz obzirnosti do sanj spečih otrok.

Iz nemščine prevedla Urška P. Černe